

være hans Ønske, at Sagen ikke kom videre. Jeg tror kun, at det ærede Medlem er kommet paa Vildspor ved Behandlingen af denne Sag, og at han skulde være bleven noget nærmere ved det Spor, han slog ind paa fra Begyndelsen af, nemlig virkelig at ville fremme en almindelig Ulykkesforsikringslov.

Jeg hørte nu det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) ligefrem triumfere, og dertil har det ærede Medlem ogsaa utvivlsomt Grund. Han roste sig af, at det, der staa i Betænkningen i 1895, var kun en Henstilling, der var ikke kommet noget Forslag frem, det bedyrede det ærede Medlem paa det kraftigste. Det var kun en løs Henstilling, som ikke hørte nogetsteds hjemme. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Har jeg misforstaaet det ærede Medlem, saa have vist mange ærede Medlemmer sammen med mig misforstaaet ham. Men jeg tror ikke, jeg kan have misforstaaet det væsentlige: at det ærede Medlem forsikrede, at det ikke var Meningen at gøre noget alvorligt Forsøg paa at føre det omtalte Forslag igennem, det var kun en Henstilling, som kunde lide, hvad Skæbne det skulde ifalde. Det illustrerer ganske vist Ledelsen af Sagen, og at det ærede Medlem paa Forhaand har gjort sig til Formaal at føre den her foreliggende Lov igennem, har jeg ingen Sinde betvivlet. At den Vej, det ærede Medlem er gaaet, ogsaa viser sig at have været praktisk og at føre til Maalet, at det ærede Medlem virkelig har naaet at føre den Del af Sagen igennem, som man mindst af alt skulde have tænkt det muligt at gennemføre som en isoleret Foranstaltning her i Folketinget, det er utvivlsomt en stor Triumf for det ærede Medlem. At det ærede Medlem ogsaa føler sig i denne Sejr, denne Triumf, undrer visselig ikke mig, thi det er utvivlsomt et ret betydeligt Stykke Arbejde.

Men det ærede Medlems Indvendinger mod det foreliggende Ændringsforslag begriber jeg virkelig ikke. Jeg synes, det ærede Medlem har søgt alt for langt bort for at finde noget at indvende, naar han endogsaa siger, at det, at Forslaget indledes med de Ord: „Indtil en Lov om en almindelig Ulykkesforsikring for Arbejdere og dermed ligestillede er traadt i Kraft, gælde følgende Regler“, skulde være en Hindring for, at det ærede Medlem kunde gaa videre i det Spor, i hvilket han nu er gaaet. Naar, blev det en Hindring, skulde det i og for sig ikke være mig saa meget imod, for jeg billiger ikke det Spor, Sagen er

kommen ind i, men at det skulde være en Hindring, det vil dog ærede Medlemmer, der forstaa en logisk Tankegang, ikke kunne indrømme. Det er klart, at naar det ærede Medlem næste Gang vil tage et andet Erhverv, behandlet efter Principperne i det Lovforslag, som nu bliver til Lov, kan han ganske rolig gøre det uden Hindring, selv om disse Regler blive vedtagne, idet det er en Selvfølge, at alle de ulykkesforsikrede, der komme ind under faste Regler, ville blive undtagne Behandlingen efter (Modsigelse af Bramsen.) Det er dog begribeligt, at naar de komme ind under en ny Lov, ere de undtagne. Det er oprigtig talt et saadant Pindhuggeri, at jeg ikke forstaaer, at det ærede Medlem vil fremkomme med slige Indvendinger.

Men det allervæsentligste fra det ærede Medlems Standpunkt er det, som forøvrigt er fremdraget af det ærede Medlem for Odder (Leth-Espensen) — og der har jeg akkurat det samme Syn, som det ærede Medlem for Odder — nemlig, at det ærede Medlem virkelig betragter en almindelig Ulykkesforsikringslov som et Maal, der aldrig naas; vi maa være forberedte paa, at vi i alt væsentligt, foreløbigt for en længere Aarrække, maa blive staaende ved det, der nu er naaet. Ja, det ærede Medlem kan gerne ryste paa Hovedet, men der er vist ingen, der er i Tvivl om, hvorledes det ærede Medlems Udtalelse for lidt siden opfattedes og maatte opfattes. Jeg tvivler meget paa, at det vil være muligt at gaa videre frem ad den Vej, som man her er slaet ind paa, med Ansvarliggørelse af flere Arbejdsgivere, og navnlig tror jeg ikke, det vil være muligt, naar denne Lov har vist sine Virkninger i Praksis. Jeg er fuldt forsikret om, at da vil Erfaringerne være af den Beskaffenhed, at det ikke vil være muligt at fortsætte i samme Spor, og da ser jeg ikke, at man paa nogen Maade kan vente at komme ind paa en anden Vej end den, vi have været inde paa i 1890—91, og da vide vi, hvor mange Vanskeligheder vi stødte paa, særlig fra det ærede Medlems Side. Men har det lange Udsigter, og vil det efter al Sandsynlighed trække ind i Aaringer, førend vi faa en endelig Løsning af dette Spørgsmaal, forekommer det mig rigtignok, at saa er der dobbelt Grund til at vedtage Regler, der imidlertid kunne virke, og at sørge for, at Tusinder og maaske atter Tusinder ikke komme ind under Fattigvæsenet, men blive behandlet efter Alderdomsforsørgelseslovens humane Princip. Det er givet, at det vil ramme mangfoldige Mennesker, og nægte De Ændrings-